

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobkyně: **N.T.H.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupené Mgr. Ivo Žižkovským, advokátem se sídlem Martinská 10, Plzeň, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2014, č. j. MV-124950-3/SO-2013,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo též „ministerstvo vnitra“), ze dne 6. 9. 2013, č. j. OAM-1325-17/ZR-2013. Tímto rozhodnutím prvostupňový správní orgán podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) rozhodl o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně na území České republiky a stanovil lhůtu 30 dnů k vycestování z území.

I. Obsah žaloby

Žalobkyně předně v podané žalobě uvedla, že správní orgán odůvodňuje své rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobkyně zejména tím, že žalobkyně se delší dobu nezdržuje na území České republiky, a to „asi od roku 2005 nebo 2006“. Správní orgán dále uvedl, že na základě žalobkyní předloženého cestovního dokladu č. B7086716 vydaného od 28. 8. 2012 do 28. 8. 2022, s nímž se žalobkyně dne 13. 2. 2013 dostavila ke správnímu orgánu s žádostí o vydání nového pobytového oprávnění k trvalému pobytu v ČR, bylo zřejmé, že žalobkyně se na území ČR v posledním půlroce nenacházela. Po předložení starého cestovního dokladu pak bylo konstatováno, že j v něm uvedena i dcera žalobkyně, L.K.T., a zanesen odlet z České republiky dne 29. 8. 2005. Správní orgán se již nevyjádřil k nepřítomnosti tlumočnicka, přičemž žalobkyně nebyla o tom, že je jejím právem jednat v mateřském jazyce za přítomnosti tlumočnicka nebyla ani poučena.

Na základě výše uvedeného pak správní orgán konstatoval, že žalobkyně pobývala po dobu 7 let, 5 měsíců a 14 dnů mimo území České republiky. Dále uvedl, že žalobkyni opakovaně zasílal oznámení o zahájení správního řízení na uvedenou adresu, kdy však zásilka nebyla ve stanovené lhůtě vyzvednuta. Dne 27. 6. 2013 pak bylo ze strany správního orgánu dožádáno provedení pobytové kontroly, při které Policie ČR zjistila, že se žalobkyně na uvedené adrese nenachází, přičemž místním šetřením bylo zjištěno, že rodina v červnu odletěla do Vietnamu na rodinnou dovolenou. Žalobkyně namítala, že skutečnost, že se na adrese nenacházela, byla právě kvůli návštěvě Vietnamské socialistické republiky, což zároveň vysvětluje, proč nepřevzala oznámení o zahájení správního řízení. Není ovšem pravdou, že by na uvedené adrese s rodinou nežila, což potvrzuje i cizinecká evidence, z níž vyplývá, že na uvedené adrese mají hlášen pobyt i další rodinní příslušníci žalobkyně, a to její manžel L.T.P. (nar. ...), dcera L.K.T. (nar. ...) a dcera L.V.A. (nar. ...). Správní orgán však i přes výsledky tohoto šetření ustanovil žalobkyni opatrovníka, a to Diecézní charitu Plzeň. Žalobkyně tak v této souvislosti namítala, že se v řízení nemohla fakticky vyjádřit, neboť o zahájení správního řízení vůbec nevěděla. Domnívala se, že správní orgán měl zahájit řízení až v době, kdy se na území České republiky nacházela, jelikož správnímu orgánu muselo být zřejmé, že pokud se žalobkyně nacházela v zahraničí, bylo jí právo odepráno. Žalobkyně rovněž namítala, že správní orgán nebyl oprávněn ji označit za osobu neznámého pobytu, neboť si musel být plně vědom toho, kde se žalobkyně nachází, a to díky místnímu šetření Policie ČR. Vzhledem k tomu, že událost zahájení řízení žalobkyně nikterak nepředpokládala a ze strany správního orgánu jí ani nebyla sdělena informace o tom, že by z důvodu správního řízení neměla opouštět území České republiky, nepovažovala žalobkyně naplánovanou návštěvu Vietnamské socialistické republiky za možnou překážku řízení. Žalobkyně tak byla v dobré víře, že na její straně je vše v pořádku.

Správní orgán taktéž vyjádřil svůj názor k rodinným a sociálním poměrům žalobkyně v tom smyslu, že ačkoli na území České republiky má žít manžel, syn i dcera žalobkyně, je zcela přiměřeným zásahem zrušení trvalého pobytu žalobkyně i s ohledem na dopady, které toto rozhodnutí bude mít. Dále se správní orgán vyjádřil tak, že vzhledem k tomu, že je celá

rodina v současnosti na dovolené ve Vietnamu, může tam již zůstat, přičemž doplnil, že „v tomto případě zájmy společnosti převyšují nad zájmy osoby účastníka řízení setrvat na území ČR“. Žalobkyně namítala, že si není vědoma toho, že by konala jakkoli v rozporu se zájmy společnosti a fakticky nechápala, jak byla tato formulace myšlena. Domnívala se totiž, že není v zájmu společnosti rozdělovat rodinu, která zde žije několik let. Žalobkyně taktéž usuzovala, že je nemorálním tvrzení o čerpání dovolené, kdy správní orgán žalobkyni téměř doporučuje, aby v místě svého pobytu již setrvala. Žalobkyně rovněž nepředpokládala, že by zájmem demokratické společnosti byla nemožnost nakládat se svým majetkem, který zde vlastní a zastupovat společnost INFKO s.r.o., v níž je žalobkyně jednatelkou.

Žalobkyně se domnívala, že nijak neporušila zákony České republiky, nenarušovala veřejný pořádek, ani se ničím neprovinila tak, aby jí bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu. Rodina žalobkyně zde žije již několik let, žalobkyně podniká a děti zde navštěvují vzdělávací instituce. Žalobkyně tak (jako správní orgán) nespatořovala zájem společnosti na tom, aby jako spořádaná osoba musela neprodleně opustit území.

Žalobkyně dále v podané žalobě poukázala na skutečnost, že správní orgán v odůvodnění rozhodnutí argumentuje tím, že dcera žalobkyně L.K.T. byla správním orgánem telefonicky dotazována na pobyt matky na území České republiky, přičemž údajně uvedla, že se na území České republiky od roku 2005 nebo 2006 nezdržují. Žalobkyně namítala, že vzhledem k tomu, že se její dcera narodila ..., byla v označené době (pozn. KS: *rozuměj v době roku 2005 nebo 2006*) batoletem. Dne 27. 12. 2012, kdy měl proběhnout domnělý telefonát dcery kvůli objednání žalobkyně na biometrii, bylo dceři pouhých 9 let. Žalobkyně proto namítala, že názor tak malého dítěte nebylo možno vzhledem k mravní a rozumové vyspělosti pokládat za věrohodný a dosahující plnohodnotné úrovně dospělého člověka. Avšak i v případě, že by namísto dcery žalobkyně telefonoval kdokoli jiný, není tento telefonický hovor nijak zaznamenán a nemohl proto sloužit jako procesně použitelný důkaz. Správní orgán tvrdí, že žalobkyně nepobývala na území České republiky, což během řízení nijak nerozporovala. Jelikož však žalobkyně neměla možnost se k dané věci vyjádřit, nemohla ji ani rozporovat. Žalobkyně zopakovala, že nebyla o probíhající správní řízení informována, stejně jako o možnosti, že toto bude zahájeno. Vzhledem k tomu, že žalobkyně je příslušnicí Vietnamské socialistické republiky, je také více než pravděpodobné, že celé věci dostatečně neporozuměla, jelikož nebyl přítomen tlumočník. Žalobkyně taktéž rozporovala závěry správních orgánů, že ministerstvo vnitra se v daném případě údajně nemuselo zabývat otázkou hodnocení soukromého a rodinného života žalobkyně, nicméně takovéto hodnocení žalobkyně pokládala za nemorální.

Žalobkyně se tak na základě výše uvedeného domnívala, že správní orgán neměl potřebu její věc prošetřovat, jelikož veškerá argumentace, o kterou se rozhodnutí opírá a na které je vystavěno, je údajné telefonické vyjádření dcery. Žalovaná tak jednoznačně usoudila, že pokud byla žalobkyně delší dobu mimo území České republiky, není nejspíš pro společnost INFKO s.r.o. potřebnou, i když je její jednatelkou. Správní orgán si pravděpodobně neuvědomil, že v době moderních technologií není soustavné setrvání na jednom místě nutností, v současnosti spíše naopak. Žalobkyně taktéž poukázala na skutečnost, že správní orgán celou věc hodnotil tak, že žalobkyně měla možnost se vyjádřit, navrhopat a provádět důkazy. Správní orgán si však musel být plně vědom toho,

že tomuto svévolně zamezil, když své rozhodnutí postavil na vyjádření dcery žalobkyně prostřednictvím telefonického rozhovoru, který ovšem nemůže být považován za důkaz. Další důkazy pak nemohly být žalobkyní předloženy, neboť byla t.č. na dovolené, což prokázalo místní šetření policie. Přesto správní orgán správní řízení zahájil.

Žalobkyně rovněž zdůraznila, že ačkoli správní orgán argumentuje porušením doby pobytu, který měl být v případě žalobkyně údajně delší než 6 let, sám správní orgán zákon porušuje a zákonné lhůty nedodržuje. Žalobkyně připomněla, že od vydání prvostupňového rozhodnutí ministerstva vnitra do vydání rozhodnutí žalované uplynula doba 1 roku, 1 měsíce a 28 dní. Zásadní je však doba od podání odvolání (dne 23. 9. 2013) po rozhodnutí žalované jako odvolacího orgánu (dne 3. 11. 2014). Žalobkyně se domnívala, že doba, která uplynula od podání jejího odvolání po rozhodnutí žalované je zcela v rozporu s § 71 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), kdy se nepochybně jedná o průtahy v řízení způsobující jeho nepřiměřenou délku, mající za následek procesní pochybení ze strany správního orgánu.

Ze všech výše uvedených důvodů proto žalobkyně v závěru podané žaloby navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalované, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí ministerstva vnitra, zrušil.

II. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že s námitkami uplatněnými v žalobě nesouhlasí a považuje je za nedůvodné. Dle názoru žalované napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v ustanovení § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí. Žalovaná přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami žalobkyně a z jakých důvodů je považovala za mylné, či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. K námitkám směřujícím proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, tj. námitkám ohledně nepřítomnosti tlumočníka, pobytové kontroly na adrese hlášeného pobytu žalobkyně či neoprávněnosti ustanovit opatrovníka, žalovaná konstatovala, že tyto měly být uplatněny v rámci odvolacího řízení. Žalobkyně však své odvolání opírala zejména o své podnikatelské aktivity a rodinné vazby na území České republiky, důvodností výše uvedených námitek se proto žalovaná v odvolacím řízení nezabývala, neboť nebyly v odvolání vzneseny. Žalovaná reagovala také na námitku žalobkyně, že veškerá argumentace, na které stojí rozhodnutí žalované, byla založena na telefonickém vyjádření dcery, které navíc bylo v době domnělého telefonátu pouhých 9 let. Stejně tak se žalovaná vyjádřila také k námitce ohledně nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, s níž se vypořádala již v žalobou napadeném rozhodnutí, jakož i k námitce ohledně nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí ve věci ve smyslu § 71 správního řádu. Žalovaná proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Skutkový základ projednávané věci

Z obsahu předloženého správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti podané žaloby:

Ministerstvo vnitra zahájilo na základě vlastního zjištění správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně, neboť dne 27. 12. 2012 dcera žalobkyně telefonicky kontaktovala příslušné pracoviště ministerstva vnitra s cílem objednat svou matku a sestru na biometrii, přičemž bylo zjištěno, že matka (žalobkyně) i sestra telefonující mají od roku 2008 neplatný cestovní doklad. V této souvislosti byla telefonující dcera žalobkyně dotazována, proč obě nemají hlášen nový cestovní doklad, kdy uvedla, že žalobkyně se již od roku 2005 nebo 2006 na území České republiky nezdržuje. Příjezd plánuje na únor 2013 kvůli prodloužení platnosti průkazu k trvalému pobytu (viz úřední záznam ministerstva ze dne 27. 12. 2012, provedený úřednicí H.B.).

Z cestovních dokladů, které žalobkyně předložila, a to ze starého cestovního dokladu č. A0336602 s platností od 8. 1. 2003 do 8. 1. 2008 a nového cestovního dokladu č. B7086716 s platností od 28. 8. 2012 do 28. 8. 2022, konkrétně z přechodových razítek v těchto dokladech obsažených vyplynulo, že žalobkyně v době od 29. 8. 2005 do 11. 2. 2013 (tedy po dobu 7 let, 5 měsíců a 14 dnů) pobývala mimo území České republiky.

Dne 12. 7. 2013 (pod č. j. OAM-01325-11/ZR-2013) a rovněž opakovaně dne 8. 8. 2013 (pod č. j. OAM-01325-12/ZR-2013) ministerstvo jako prvostupňový správní orgán zaslalo žalobkyni oznámení o zahájení správního řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, včetně nařízení ústního jednání na den 8. 8. 2013 a 30. 8. 2013 z důvodu zjištění skutkového stavu věci, tj. naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, včetně dání možnosti se v rámci ústního jednání k věci vyjádřit. Obě zásilky obsahující uvedená podání byly správnímu orgánu vráceny.

Ze závěrů pobytové kontroly (viz sdělení Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, pracoviště Klatovy, ze dne 11. 7. 2013, č. j. KRPP-105297-1/ČJ-2013-030026-K), která byla provedena na adrese místa hlášeného pobytu žalobkyně (N. M. 69, D.) vyplynula následující zjištění: *„Opakovanou pobytovou kontrolou bylo zjištěno, že dožádání cizinci na uvedené adrese momentálně nebydlí. V době kontroly nebyl nikdo přítomen. Jak nám sdělili vietnamští spoluobčané, celá rodina odletěla asi v červnu 2013 do Vietnamu. Zdali se ještě vrátí do ČR a kdy to bude, není nikomu známo. Zvonek ani poštovní schránka v domě nejsou označeny žádnými jmény. Je zde pouze odkaz na pronájem objektu. Tuto skutečnost potvrdilo několik Vietnamců provozujících své obchody nedaleko.“*

Usnesením ze dne 22. 8. 2013, č. j. OAM-01325-13/ZR-2013, byl žalobkyni ustanoven opatrovník, a to Diecézní charita Plzeň, IČ 49774034, Cukrovarská 16, Plzeň. K tomuto rozhodnutí správní orgán dle odůvodnění předmětného usnesení dospěl na základě skutečnosti, že se v případě žalobkyně jedná o osobu neznámého pobytu, resp. osobu, které se prokazatelně nedaří doručovat ve smyslu § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, má ji být odňato právo trvalého pobytu, přičemž prokazatelně se nedaří písemnosti doručovat na adresu místa hlášeného pobytu ani na jinou známou adresu.

Ustanovený opatrovník se dle svého vyjádření obsaženého v protokolu ze dne 23. 8. 2013, č. j. OAM-1325-15/ZR-2013, „*seznámil s celým obsahem spisového materiálu č. j. OAM-1325/ZR-2013. Prošel databází svých uživatelů a informace o opatrovnictví vyvěsil na nástěnce v prostorách poradny a na webových stránkách organizace. Ze spisového materiálu vyplývá – pobytová kontrola, že nejen účastnice řízení, ale i celá její rodina odcestovala do Vietnamu*“.

Možnost převzít písemnosti oznámení o zahájení správního řízení a usnesení o ustanovení opatrovníka na pracovišti odboru azylové a migrační politiky ministerstva vnitra byla oznámena také veřejnou vyhláškou ze dne 23. 8. 2013, č. j. OAM-1325-16/ZR-2013, vyvěšenou na úřední desce ministerstva (i elektronické) ve dnech 23. 8. 2013 až 8. 9. 2013.

Dne 6. 9. 2013 správní orgán prvního stupně vydal pod č. j. OAM-1325-17/ZR-2013 rozhodnutí, kterým dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zrušil platnost povolení k trvalému pobytu žalobkyně a dle odst. 3 téhož ustanovení zákona stanovil lhůtu 30 dnů k vycestování z území České republiky ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Prvostupňový správní orgán poukázal na znění § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, dle kterého ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval na mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let. Dále uvedl, že dle otisků přechodových razítek obsažených v cestovním dokladu žalobkyně (č. A0336602 s obdobím platnosti od 8. 1. 2003 do 8. 1. 2008) vyplynulo, že na str. 44 je obsažen otisk českého odletového přechodového razítka ze dne 29. 8. 2005 (Praha-Ruzyně), potvrzující vycestování cizinky včetně dítěte z území České republiky, přičemž cestovní doklad již žádné jiné přechodové razítko pozdějšího data, které by prokazovalo vstup nebo výstup z území České republiky nebo jiného státu Evropské unie v době platnosti tohoto cestovního dokladu, neobsahuje. V případě nového cestovního dokladu č. B7086716 platného od 28. 8. 2012 do 28. 8. 2022 pak bylo kontrolou zjištěno, že tento obsahuje pouze dva záznamy, a to na str. 9 – otisk přechodového razítka potvrzující odlet z Vietnamu dne 10. 2. 2013 a další záznam na str. 11 – vízum č. 005603195 vydané dne 22. 10. 2012 Velvyslanectvím České republiky v Hanoji platné od 22. 10. 2012 do 19. 4. 2013 pro jednu cestu s délkou pobytu 60 dnů a otisk vstupního přechodového razítka na území České republiky ze dne 11. 2. 2013 (Praha-Ruzyně).

Dle výše uvedeného tak správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobkyně pobývala mimo území České republiky v době od 29. 8. 2005 do 11. 2. 2013, což je 7 let, 5 měsíců a 14 dnů. Skutečnost, že žalobkyně po uvedenou dobu pobývala mimo území České republiky, potvrzuje i fakt, že platnost původního cestovního dokladu skončila v roce 2008 a nový cestovní doklad, na který žalobkyně opětovně přicestovala na území dne 11. 2. 2013, byl vydán v roce 2012. Dle názoru prvostupňového správního orgánu tak z jednání žalobkyně vyplývala pouze formálnost povoleného pobytu bez jeho faktické konzumace a využívání, což ovšem není cílem zákona o pobytu cizinců. Prvostupňový správní orgán dále konstatoval, že ačkoli ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců neukládá správnímu orgánu zkoumat přiměřenost dopadu vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení, správní orgán se touto přiměřeností zabýval. V této souvislosti uvedl, že na osobu žalobkyně je vázán trvalý pobyt její dcery L.K.T., s níž je taktéž vedeno správní

řízení ve stejné věci pro více než šestiletou nepřítomnost na území; na území má vydáno povolení k trvalému pobytu také manžel žalobkyně, L.T.P., syn L.V.A. a dcera L.D.L. Správní orgán konstatoval, že vzhledem k více jak sedmileté nepřítomnosti na území a také vzhledem k výsledkům zjištění pobytové kontrol na adrese hlášeného pobytu byl správní orgán toho názoru, že dopad do soukromého nebo rodinného života nebude nepřiměřený. Vzhledem k tomu, že celá rodina se v současné době nachází ve Vietnamu a také vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně se po krátké době strávené na území České republiky opět vrátila do země původu, je tak rodinné soužití možné i v domovském státě. Také účel pobytu žalobkyně nemohl být naplňován vzhledem k více jak sedmileté fyzické nepřítomnosti na území ČR. V tomto případě tak správní orgán shledal, že zájmy společnosti výrazně převyšují nad zájmem osoby účastníka řízení setrvat na území, přičemž bylo shledáno, že toto rozhodnutí nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.

Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž namítala, že správní orgán, který rozhodnutí vydal, vycházel z údajů, které vyplývají z předložených cestovních dokladů a z dalších skutečností, které jsou v odůvodnění rozhodnutí popsány, zejména z korespondence, kterou vedl, a z pobytové kontroly, která byla provedena. Dovodil přitom, že žalobkyně pobývala mimo území České republiky po dobu delší než 6 let, na základě čehož rozhodla o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně uvedla, že na území České republiky dlouhodobě podniká, je společnicí a jednatelkou obchodní společnosti INFKO s.r.o., IČ: 649 43 020, se sídlem Praha – Kamýk, Cholupická 689, kdy jako jednatelka této společnosti je (již od roku 2002) odpovědná za její chod a činnost, což mj. obnáší i správu domu č. p. X, který společnost vlastní. Pokud by došlo ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, bylo by dle žalobkyně ohroženo fungování chodu této společnosti, včetně správy jejího majetku. Dále žalobkyně poukázala na skutečnost, že důvodem jejího pobytu v ČR je i sloučení rodiny, tj. soužití s manželem L.T.P., nar. ... Žalobkyně se proto domnívala, že v jejím případě jsou dány důvody zvláštního zřetele a že správní orgán za této situace neměl platnost povolení k trvalému pobytu zrušit. Navrhla proto, aby prvostupňové rozhodnutí správního orgánu bylo žalovanou zrušeno.

Žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 11. 2014, č. j. MV-124950-3/SO-2013, odvolání žalobkyně jako nedůvodné zamítla. Žalovaná poukázala na obsah spisového materiálu, z něhož zjistila, že žalobkyně v době od 29. 8. 2005 do 11. 2. 2013, tedy po dobu 7 let, 5 měsíců a 14 dnů, pobývala mimo území, což bylo ministerstvem vnitra řádně prokázáno a žalobkyně tuto skutečnost v průběhu prvostupňového řízení, ani v rámci řízení odvolacího nerozporovala. Žalovaná uvedla, že žalobkyně neuvedla žádné důvody své nepřítomnosti na území, pouze poukazovala na nepřiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska jejího soukromého a rodinného života. K tomu žalovaná připomněla, že zákon o pobytu cizinců v případě důvodů uvedených v § 77 odst. 1 zákona nestanoví povinnost zohledňovat dopad zamítavého rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince. Tuto povinnost má správní orgán pouze, pokud je rušena platnost povolení k trvalému pobytu z důvodů uvedených v odst. 2. Ministerstvo vnitra tak dle žalované v odvoláním napadeném rozhodnutí zcela nadbytečně hodnotilo přiměřenost dopadu svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, ačkoli zákon takovou povinnost neukládá, resp. neumožňuje, aby ministerstvo k těmto okolnostem přihlíželo a zohledňovalo je. Proto jakékoli úvahy, které

ministerstvo v této souvislosti učinilo, jsou právně bezvýznamné. Žalovaná se proto námitkami žalobkyně vztahujícími se k přiměřenosti napadeného rozhodnutí do soukromého či rodinného života žalobkyně nezabývala, neboť nemohly mít vliv na konečné rozhodnutí ve věci. Pro úplnost však žalovaná konstatovala, že v případě, kdy cizinec nepobývá na území po tak dlouhou dobu, jako tomu bylo v případě žalobkyně, nelze ani předpokládat, že by ji s územím České republiky pojily jakékoli vazby. Pokud společnost INFKO s.r.o., v níž je žalobkyně jednatelkou, byla schopná fungovat bez její přítomnosti na území po dobu více než 7 let, je zřejmé, že podnikatelské aktivity přítomnost žalobkyně na území nevyžadují, a tudíž zrušením povolení k trvalému pobytu žalobkyně nebude chod společnosti žádným způsobem ovlivněn. Rovněž z tohoto důvodu nelze hovořit ani o rodinných vazbách žalobkyně na území, neboť tyto vazby nemohly být na území budovány, pokud se žalobkyně po tak dlouhou dobu na území nezdržovala.

Žalovaná tak uzavřela, že ministerstvo vnitra svůj závěr o pobytu žalobkyně mimo území České republiky po dobu delší než 6 let prokázalo, neboť tato skutečnost byla doložena přechodovými razítky vyznačenými v cestovních dokladech žalobkyně a ministerstvo v tomto ohledu své rozhodnutí také řádně zdůvodnilo. S ohledem na výše uvedené tak žalovaná dospěla k závěru, že v případě žalobkyně byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a bylo řádně prokázáno, že žalobkyně se na území České republiky po dobu delší 7 let nezdržovala, což ostatně ani sama žalobkyně v průběhu řízení nevyvracela. Před vydáním rozhodnutí byla žalobkyni poskytnuta lhůta pro vyjádření, navrhování důkazů, které však žalobkyně nevyužila. Námitky uvedené žalobkyní v rámci odvolacího řízení žalovaná neshledala důvodnými, naopak se ztotožnila se závěry prvostupňového správního orgánu, že v řízení byly splněny podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaná souhlasily s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V projednávané věci je předmětem řízení otázka zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a zákonnost aplikace ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, dle kterého ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let.

Žalobkyně v podané žalobě nejprve namítala, že veškerá argumentace, na které stojí rozhodnutí žalované, resp. prvostupňového správního orgánu, je založena na telefonickém

vyjádření dcery žalobkyně, které navíc bylo v době domnělého telefonátu pouhých 9 let. S tímto tvrzením žalobkyně však nelze souhlasit.

Jak je v této souvislosti patrné z obsahu spisového materiálu, jakož i z odůvodnění obou vydaných správních rozhodnutí, uvedený telefonát byl toliko prvotním podnětem k prošetření přítomnosti a pobytu žalobkyně a její dcery na území České republiky. Není tedy pravdou, že by se vydaná správní rozhodnutí a v nich obsažené závěry opíraly o písemný úřední záznam o telefonickém hovoru ze dne 27. 12. 2012, který je jako úvodní listina založen ve spisovém materiálu. V něm přitom telefonující dcera žalobkyně uvedla, že matka společně se sestrou se na území České republiky dlouhodobě, asi od roku 2005 nebo 2006, nenachází a příjezd plánují na únor 2013 kvůli prodloužení platnosti průkazu k trvalému pobytu. Z obsahu předmětného úředního záznamu, který dne 27. 12. 2012 sepsala úřednice ministerstva H.B., přitom bez pochybností vyplynulo, že na ministerstvo netelefonovala mladší dcera žalobkyně L.K.T. (nar. ...), ale dcera starší, neboť ta v telefonickém hovoru zmiňovala nejen objednání na biometrii u své matky (žalobkyně), ale také u své sestry, konkrétně L.K.T., nar. ...

Argumentace správních orgánů o naplnění podmínky ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se tak neopírá o uvedený úřední záznam, ale o záznamy obsažené v cestovních dokladech žalobkyně, s nimiž se krajský soud v plném rozsahu ztotožňuje a jejichž obsah je popsán pod bodem III. odůvodnění tohoto rozsudku. Dle otisků přechodových razítek obsažených v cestovním dokladu žalobkyně (č. A0336602 s obdobím platnosti od 8. 1. 2003 do 8. 1. 2008) vyplynulo, že na str. 44 je obsažen otisk českého odletového přechodového razítka ze dne 29. 8. 2005 (Praha-Ruzyně), potvrzující vycestování cizinky včetně dítěte z území České republiky, přičemž cestovní doklad již žádné jiné přechodové razítko pozdějšího data, které by prokazovalo vstup nebo výstup z území České republiky nebo jiného státu Evropské unie v době platnosti tohoto cestovního dokladu, neobsahuje. V případě nového cestovního dokladu č. B7086716 platného od 28. 8. 2012 do 28. 8. 2022 pak bylo kontrolou zjištěno, že tento obsahuje pouze dva záznamy, a to na str. 9 – otisk přechodového razítka potvrzující odlet z Vietnamu dne 10. 2. 2013 a další záznam na str. 11 – vízum č. 005603195 vydané dne 22. 10. 2012 Velvyslanectvím České republiky v Hanoji platné od 22. 10. 2012 do 19. 4. 2013 pro jednu cestu s délkou pobytu 60 dnů a otisk vstupního přechodového razítka na území České republiky ze dne 11. 2. 2013 (Praha-Ruzyně). Kromě přechodových razítek v cestovních dokladech pak skutečnost, že žalobkyně po uvedené dobu pobývala mimo území České republiky, potvrzuje také to, že platnost původního cestovního dokladu skončila v roce 2008 a nový cestovní doklad, na který žalobkyně opětovně přicestovala do České republiky dne 11. 2. 2013, byl vydán v roce 2012. Žalobkyně přitom délku svého pobytu v řízení nikterak nerozporovala.

Pokud v této souvislosti v podané žalobě namítala, že se nemohla v průběhu řízení vyjádřit ani navrhopvat důkazy, neboť tuto možnost jí správní orgán zahájením řízení v době její nepřítomnosti odepřel, je nutno konstatovat, že prvostupňový správní orgán nebyl povinen vyčkávat se zahájením řízení až do doby, kdy bude žalobkyně přítomna na území České republiky, nadto v situaci, kdy z cestovních dokladů žalobkyně vyplynulo, že dlouhodobě na území České republiky nepobývala. Žalobkyně přitom měla zachovánu plnou možnost obrany, včetně možnosti se ve věci vyjadřovat a navrhopvat důkazy v odvolacím řízení,

potazmo v soudním řízení správním, čehož ovšem nevyužila. Žalobkyně ani v průběhu odvolacího řízení správnímu orgánu nenabídla žádná tvrzení a nepředestřela žádné důvody své nepřítomnosti na území České republiky a nezpochybnila ani zjištěnou délku, po kterou se mimo území České republiky nacházela; a neučinila tak ani v podané žalobě. Za tohoto skutkového stavu proto krajský soud ve shodě se závěry správních orgánů dospěl k závěru, že v daném případě byly naplněny podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť v řízení bylo náležitě prokázáno, že žalobkyně po dobu delší 7 let na území České republiky nepobývala.

Pochybení na straně správních orgánů pak krajský soud neshledal ani co do namítaného ustanovení opatrovníka či nepřítomnosti tlumočníka v řízení. Dle krajského soudu v daném případě byly naplněny podmínky ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, dle kterého platí, že správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Z obsahu spisového materiálu přitom krajský soud ve shodě se závěry správního orgánu prvního stupně ověřil, že žalobkyni se dvakrát nepodařilo doručit oznámení o zahájení správního řízení společně s nařízením ústního jednání ve věci, kdy v obou případech se zásilka z adresy ohlášeného pobytu žalobkyně vrátila jako nevyzvednutá. Pobytovou kontrolou, kterou na místě samém provedla cizinecká policie, pak bylo zjištěno, že žalobkyně ani její rodinní příslušníci na adrese nebydlí; v době kontroly nebyl nikdo přítomen. Jak cizinecké policii sdělili vietnamští spoluobčané, celá rodina odletěla asi v červnu 2013 do Vietnamu, přičemž nikomu nebylo známo, zda a kdy se rodina do České republiky vrátí. Zvonek ani poštovní schránka v domě nebyly označeny žádnými jmény, nacházel se zde pouze odkaz na pronájem objektu. Za tohoto stavu proto správní orgán nepochybil, pokud v řízení ustanovil žalobkyni opatrovníka, který sám po prostudování spisového materiálu do protokolu ze dne 23. 8. 2013, č. j. OAM-1325-15/ZR-2013, uvedl, že je patrné, že nejen žalobkyně jako účastnice řízení, ale také celá její rodina odcestovala do Vietnamu. V řízení pak nevyšla najevo ani potřeba ustanovit žalobkyni tlumočníka. Žalobkyně komunikovala se správním orgánem v českém jazyce, jak je patrné z jí podaného odvolání ze dne 23. 9. 2013, doručeného ministerstvu vnitra dne 26. 9. 2013. Není tedy zřejmé a žalobkyně tuto skutečnost ani v podané žalobě neuvedla, jakým způsobem ji nepřítomnost tlumočníka měla zkrátit na jejích právech.

Ztotožnit se nelze ani s namítanou dobou rozhodování žalované, kdy krajský soud ve shodě s obsahem vyjádření žalované uvádí, že dle ustálené správní judikatury (srovnej obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2006, č. j. 2 Afs 96/2004 - 80, dostupný na www.nssoud.cz) nezakládá samotná délka řízení či nečinnost správního orgánu důvody nezákonnosti správního rozhodnutí. Nadto je nutno konstatovat, že žalobkyně měla možnost se proti nečinnosti žalované bránit, a to využitím institutu opatření proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 80 odst. 3, věty poslední, správního řádu. Z obsahu předloženého správního spisu však nevyplývá, že by žalobkyně tohoto institutu využila a že by se ochrany před nečinností žalované domáhala.

Důvodnými pak krajský soud neshledal ani námitky žalobkyně, že správní orgány zcela nezákonně posoudily otázku přiměřenosti daného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení.

V této souvislosti krajský soud ve shodě se závěry žalované uvádí, že dle ustanovení § 77 zákona o pobytu cizinců zákon z důvodů uvedených v odst. 1 správnímu orgánu nestanoví povinnost zohlednit dopad zamítavého rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince, kdy tuto povinnost má pouze tehdy, pokud je rušena platnost povolení k trvalému pobytu z důvodů uvedených v odst. 2 tohoto zákonného ustanovení. Ministerstvo vnitra tak v prvostupňovém rozhodnutí zcela nadbytečně hodnotilo přiměřenost dopadů svého rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobkyně, a tedy jakékoli úvahy ministerstva vyslovené v této souvislosti byly činěny nad rámec rozhodnutí o věci samé. Přesto však i žalovaná nad rámec výše uvedeného konstatovala (a krajský soud se s těmito závěry v plném rozsahu ztotožňuje), že v případě, kdy cizinec nepobývá na území po tak dlouhou dobu, jako tomu bylo v případě žalobkyně, nelze ani předpokládat, že ji s územím České republiky pojí jakékoli vazby. Krajský soud je stejně jako žalovaná názoru, že pokud společnost INFKO s.r.o., v níž je žalobkyně společnicí a jednatelkou, byla schopna fungovat bez přítomnosti žalobkyně na území České republiky po dobu více než 7 let, je zřejmé, že podnikatelské aktivity společnosti přítomnost žalobkyně na území nevyžadují, a tedy zrušením povolení k trvalému pobytu žalobkyně nebude chod společnosti žádným způsobem ohrožen či ovlivněn. Rovněž nelze hovořit ani o rodinných vazbách žalobkyně na území, které nemohly být budovány, pokud se žalobkyně po tak dlouhou dobu na území nezdržovala. Ostatně žalobkyně v tomto ohledu ani neuvedla žádné konkrétní skutečnosti a skutkovou verzi reality co do svého soukromého a rodinného života, či výkonu podnikatelské činnosti a konkrétního podílu žalobkyně na ní tak, aby se případně mohla stát předmětem soudního přezkumu. Krajský soud pak z obsahu odůvodnění vydaných správních rozhodnutí ani nezjistil, že by se v nich správní orgány vyjadřovaly způsobem předestřeným žalobkyní v podané žalobě, tj. že pokud se celá rodina aktuálně nachází ve Vietnamu, může tam již setrvat a zůstat, což žalobkyně pokládala za tvrzení nemorální.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 7. srpna 2015

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu